

A. HARES YALÇI
Babil Değirmenleri ve Öteki Rüyalar

A. HARES YALÇI 1985 yılında Diyarbakır'da doğdu. Çeşitli dergilerde öyküleri yayınlandı. Akademisyen. Evli ve kız babası.

İletişim Yayınları 3598 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 652

ISBN-13: 978-975-05-3879-7

© 2025 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2025, İstanbul

EDİTÖR Emre Bayın

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berfin İnan

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

A. HARES YALÇI

Babil Değirmenleri ve Öteki Rüyalar

İÇİNDEKİLER

<i>Sessizlerin Ali'si</i>	7
<i>Babil Değirmenleri</i>	15
<i>Bellek</i>	27
<i>Sis Aydınlığı</i>	33
<i>Monad</i>	41
<i>Bengi Dönüş</i>	45
<i>Kaf</i>	51
<i>Bir Vuuu Masalı</i>	55
<i>Babil Tımarhanesi</i>	63
<i>I/Taş</i> 63 · <i>II/Ateş</i> 66 · <i>III/Bitki</i> 68 · <i>IV/Hayvan</i> 70 · <i>V/İnsan</i> 72 · <i>VI/Gökyüzü</i> 76 · <i>VII/Melek</i> 82	
<i>L'absente</i>	89
<i>İğde</i>	95
<i>Kum</i>	99

Sessizlerin Ali'si

Uzaktan bakınca hiçbir rengi yoktu. Böyle köy mü olurmuş, diye şaşkınlıkla anayoldan köye doğru ayrılan yolun başında durmuş bakıyordum. Yaklaştıkça ağaç denecek yanı olmayan birkaç ağaçla karşılaştım. Ne bir gölgeye sahiptiler ne de bir meyveleri vardı. Yine de o renksizlikte kocaman birer ağaçtılar ve ben de iyi ki bu kocaman ağaçlar varmış, dedim içimden.

Eylülün ilk günleriydi ama buralarda yazın üç aydan fazla sürdüğünü biliyor, tere batmış bir halde hangi kapıyı çalsam diye düşünüyordum. Evlerin çoğu toprağın çatlaklarından rastgele çıkıp büyümüş de öyle şekil almış gibiydi. Güneş tam tepedeydi ve bu bütün evleri göz kamaştırıcı yapıyordu. Ortalıkta kimselerin olmadığını fark edince biraz olsun serinleyip suyundan içmek için köyün çeşmesini aradım. Biraz dolanıp buldum. Sonrasında muhtarın evidir umuduyla çaldığım kapıdan umudumu doğru çıkaran muhtar, beni kısa bir süre bekletip başka bir kapıya, köyün karşı tarafında tek başına duran bir eve yönlendirdi. Elimde

tamamen pasa bürünmüş bir anahtarla oraya doğru yürüdüm. Neden bilmem, yol boyunca önündeki kâğıtları şehvetle mühürleyen muhtarın yüzü aklımdan çıkmıyordu.

Birkaç yılını geçireceğimi umduğum eve vardığımda önce çevresini dolandım. Evin yanında durup köye baktım, bütün evler karşıdaydı. Gösterişsiz minaresiyle cami de ordaydı, farklı duran çatısıyla devlet kokan ve gitmem gereken okul da, mührüyle köylüleri korkuttuğunu düşündüğüm muhtar da. Oturacağım evin yalnızlığına, köyün geri kalanından kovulmuşluğuna bir anlam veremedim içeri girdim, odalarını dolaştım. Mutfakta ve dış kapının hemen girişinde bulunan birkaç tahta parçasından başka bir şey yoktu evde. Camların biri kırıktı, duvarlardaki boya da solmuş gibiydi. Dökülmemiş, olduğu yerde solmuştu sanki.

Üstünkörü bir temizlik yapıp akşama doğru ilçeden gelen eşyalarımı yerleştirdim. Anlamsız duran yüzleri zamanla isimleriyle birbirlerinden ayıracağımı, buraya alışacağımı düşünüyordum. Süresi umduğum gibi olmasa da günden güne köye aşinalığım artmıştı ve artık gördüğüm her yüze anında ismini iliştirebiliyordum.

Kaldığım evin hikâyesini sonradan öğrendim. En çok yaşlılar ve çocuklar sorularıma cevap veriyordu. Çocuklar, katacak anıları olmadan anlattıkları için yaşlıların aklanma çabasından uzak bir şekilde konuşuyorlardı fakat onlar kadar detaya inemiyorlardı. Bir ara muhtar da birkaç şey söyleyecek gibi olmuş ama konuyu hemen kapatmıştı. Korku değil de daha çok duyguların boğazı düğümlemesi gibiydi. Belki de yerini bir acımaya bırakıp gitmiş olan bir korkuydu. Emin olamıyordum.

Karı koca çobanlarmış. Günün birinde nerden çıkıp geldilerse ansızın köyün içinde belirivermişler. Çoban değillermiş belki de, köylülerin çobana ihtiyacı var diye onları öyle sanmışlar. Meraklı, önce kısa sonra gittikçe uzayan soruların uçlarını var güçleriyle kulaklarına dayamalarına rağmen bir karşılık bulamayınca, “Bunlar kesinlikle sağır,” diye akıl yürütmüş köyün ileri gelen yaşlıca adam ve kadınları.

Sonra muhtar da “Bence, bunlar işte, bizim koyunlar da zaten, ne yapacağız diye düşünüp duruyorduk,” falan gibi bir şeyler gevelemiş.

Herkes de katılmış ona. El kol hareketleriyle yapacakları şeyleri anlatıp muhtarın iki katlı betondan bir ev yaptıınca boşalttığı toprak eve yerleştirmişler ikisini. Kimin kullanmadığı ne kadar eşyası varsa, yüzüne bakılacak cinsten mi değil mi aldırış etmeden getirip bırakmışlar evlerine. Herkes halinden memnun, onları kendi hallerinde, getirip bıraktıkları eşyalar gibi bırakmışlar.

Çobanların isimleri zamanla unutulmuş köyde ve sessizler diye anılmaya başlanmış. Böyle söyleniyormuş ama isimlerini nerden öğrenmişler de unutmuşlar, kimse bunu bilmiyormuş. Sadece unutmuş olduklarını hatırlıyorlarmış. Aslında isimleri olup bilinseydi bile, zamanla unutulur ve sessizler diye anılmaya başlanırmış. Belki de bu yüzden öyle düşünüyorlarmış.

Neyse, birkaç aydan sonra sessizlerin yan komşusu biraz ürkekçe de olsa muhtarın kapısını çalmış.

“Muhtar,” demiş. “Sen mührünle her yazıya mühür basabilecek bir adamsın, kurtar beni bu dertten.”

Muhtar koltuğuna yaslanıp kulaklarının duyduğunu içer gibi yutkunmuş ve dinlemiş onu. Adam geceleri çocuklarıyla içine düştükleri tedirginlikten bahsedip durmuş: